LIETUVOS BANKO TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO DIREKTORIUS

SPRENDIMAS DĖL XXIR *REVOLUT BANK UAB* GINČO NAGRINĖJIMO

2026-10-29 Nr. 429-462
Vilnius

Lietuvos bankas gavo prašymą išnagrinėti vartojimo ginčą, kurio šalys yra XX (toliau – pareiškėjas) ir *Revolut Bank UAB* (toliau – bankas).

Sprendimo santrauka[1]

Ginčas kilo dėl banko atsisakymo grąžinti pareiškėjo lėšas, prarastas dėl sukčiavimo, kai su pareiškėju per programėlę „Viber" susisiekę tretieji asmenys apsimetė banko atstovais. Nustatyta, kad pareiškėjas, vykdydamas trečiųjų asmenų nurodymus, pats suvedė mokėjimo kortelės duomenis ir patvirtino mokėjimo operaciją „3D Secure" metodu. Toks elgesys pripažintas dideliu neatsargumu, todėl reikalavimas grąžinti ginčijamo mokėjimo sumą atmestas.

N u s t a t y t a:

Esminės faktinės kilusio ginčo aplinkybės

2026 m. rugpjūčio 23 d. pareiškėjas, naudodamasis banko išduota tarptautinės kortelių organizacijos *Visa* (toliau – *Visa)* mokėjimo kortele (toliau – kortelė), atliko 114,70 Eur mokėjimo operaciją prekybininkui „Urpay" (toliau – ginčijamas mokėjimas). Ginčijamas mokėjimas buvo atliktas elektroninės prekybos svetainėje, rankiniu būdu suvedus mokėjimo kortelės duomenis ir patvirtinus jį „3D Secure" metodu banko mobiliojoje programėlėje.

Pareiškėjas 2026 m. rugpjūčio 23 d. kreipėsi į banką su prašymu grąžinti lėšas inicijuojant lėšų grąžinimo procedūrą pagal sukčiavimo kategoriją, tačiau tą pačią dieną bankas informavo pareiškėją, kad lėšos nebus grąžintos. Pareiškėjas taip pat pateikė formalų skundą bankui, į jį bankas pateikė galutinį atsakymą 2026 m. rugpjūčio 27 d. – atsisakė tenkinti pareiškėjo reikalavimą.

Nesutikdamas su banko sprendimu, pareiškėjas kreipėsi į Lietuvos banką dėl ginčo nagrinėjimo.

Ginčo reikalavimai

Pareiškėjas prašo įpareigoti banką grąžinti ginčijamo mokėjimo sumą – 114,70 Eur.

Ginčo šalių pateikti paaiškinimai

Pareiškėjas nurodė, kad su juo per programėlę „Viber" susisiekė nepažįstamas asmuo iš profilio „Revolute Update Department", apsimetęs banko atstovu ir nurodęs, jog, siekiant apsaugoti pareiškėjo sąskaitoje esančias lėšas, būtina pateikti mokėjimo kortelės duomenis. Suklaidintas šių teiginių, pareiškėjas padiktavo kortelės duomenis ir banko mobiliojoje programėlėje „3D Secure" metodu patvirtino veiksmą. Pareiškėjas pažymi neturėjęs jokių santykių su gavėju ir negavęs jokių prekių ar paslaugų. Taip pat pareiškėjas nurodo, kad banko apsaugos sistemos užblokavo vėlesnį bandymą atlikti 113,53 Eur (banko duomenimis – 112,41 Eur) mokėjimą, tai, jo nuomone, rodo netinkamą banko saugumo sistemų veikimą atliekant ginčijamą mokėjimą.

Bankas atsiliepime nurodo, kad ginčijamas mokėjimas buvo tinkamai autorizuotas paties pareiškėjo „3D Secure" metodu banko mobiliojoje programėlėje, todėl pagal Lietuvos Respublikos

[1] Santraukoje pateikiami tik trumpi nagrinėto vartojimo ginčo apibendrinimai. Norint suprasti ir (ar) įvertinti sprendime aptariamas aplinkybes, sprendimo dėl šio ginčo esmės pagrindus ir motyvus, būtina tinkamai susipažinti su viso sprendimo turiniu.

mokėjimų įstatymą (toliau – Mokėjimų įstatymas) ir bendrąsias sutarties sąlygas (toliau – Sąlygos) laikomas autorizuotu. Bankas pabrėžia, kad atlikdamas ginčijamą mokėjimą pareiškėjas matė gavėjo pavadinimą bei sumą ir turėjo galimybę mokėjimo nepatvirtinti. Bankas taip pat nurodo, kad operacijų stebėsenos sistemos veikia dinamiškai, todėl vėlesnės operacijos užblokavimas neįrodo ginčijamo mokėjimo neteisėtumo.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 44 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Lietuvos bankas ginčo nagrinėjimo proceso metu neatlieka Lietuvos Respublikos Lietuvos banko įstatymo 42^1 straipsnyje reglamentuotų patikrinimų, skirtų faktinėms aplinkybėms, susijusioms su Lietuvos banko priežiūrimo finansų rinkos dalyvio galimu Lietuvos banko kompetencijai priskirtų teisės aktų reikalavimų pažeidimu, nustatyti ir įvertinti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Teisinis vertinimas

Mokėjimo paslaugų teikėjų veiklą ir atsakomybę, mokėjimo paslaugas, jų teikimo sąlygas ir informavimo apie šias sąlygas reikalavimus, mokėjimo operacijų autorizavimą ir vykdymą, mokėjimo paslaugų vartotojų ir mokėjimo paslaugų teikėjų teises ir pareigas, susijusias su mokėjimo paslaugomis, kai mokėjimo paslaugų teikimas yra verslas, reglamentuoja Mokėjimų įstatymas.

Mokėjimų įstatymo 29 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad mokėjimo operacija laikoma autorizuota tik tada, kai mokėtojas duoda sutikimą įvykdyti mokėjimo operaciją. Jeigu mokėtojo sutikimo įvykdyti mokėjimo operaciją nėra, laikoma, kad mokėjimo operacija yra neautorizuota (Mokėjimų įstatymo 29 straipsnio 2 dalis).

Nagrinėjamu atveju ginčijamas mokėjimas buvo atliktas pareiškėjui suvedus savo mokėjimo kortelės duomenis ir patvirtinus mokėjimo operaciją „3D Secure" metodu. Pareiškėjas nurodė, kad neketino atlikti ginčijamo mokėjimo, o minėtus veiksmus atliko manydamas, jog bendrauja su banko atstovais ir vykdo jų nurodymus. Atsižvelgdamas į tai, Lietuvos bankas daro išvadą, kad ginčijamas mokėjimas, atliktas nesant pareiškėjo valios ir neišreiškus valinių veiksmų patvirtinti ginčijamą mokėjimą, laikytinas neautorizuotu.

Siekiant išspręsti šalių ginčą ir įvertinti pareiškėjo reikalavimo bankui pagrįstumą, būtina nustatyti, ***ar bankas: 1) turėjo pareigą grąžinti pareiškėjui ginčijamo mokėjimo sumą; 2) turėjo pareigą inicijuoti lėšų grąžinimo procedūrą; ir 3) tinkamai vykdė pareigą imtis priemonių, skirtų banke laikomų pareiškėjo lėšų saugumui užtikrinti.***

1) Dėl banko pareigos grąžinti pareiškėjui ginčijamo mokėjimo sumą

Mokėjimų įstatymo 39 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad mokėtojui tenka visi dėl neautorizuotų mokėjimo operacijų atsiradę nuostoliai, jeigu jis juos patyrė veikdamas nesąžiningai arba tyčia ar dėl didelio neatsargumo neįvykdęs vienos ar kelių šio įstatymo 34 straipsnyje nustatytų pareigų.

Mokėjimų įstatymo 34 straipsnis nustato mokėtojo pareigą naudotis jam išduota mokėjimo priemone pagal jos išdavimą ir naudojimą reglamentuojančias sąlygas, o sužinojus apie jos praradimą, vagystę arba neteisėtą pasisavinimą ar neautorizuotą jos naudojimą, nedelsiant apie tai pranešti mokėjimo paslaugų teikėjui arba jo nurodytam subjektui (Mokėjimų įstatymo 34 straipsnio 1 dalis), taip pat pareigą, gavus mokėjimo priemonę, imtis veiksmų, kad būtų apsaugoti personalizuoti saugumo duomenys (Mokėjimų įstatymo 34 straipsnio 2 dalis).

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas savo praktikoje yra konstatavęs, jog įstatyme nustatyta tokia mokėtojo paslaugų teikėjo atsakomybės už neautorizuotą mokėjimą sistema, pagal kurią mokėtojas turi teisę į neautorizuotos operacijos sumos sugrąžinimą, o mokėtojo paslaugos teikėjas turi pareigą ją sugrąžinti, išskyrus atvejus, jei nustatoma, kad: 1) mokėtojas veikia nesąžiningai; 2) mokėtojas tyčia ar dėl didelio neatsargumo pažeidžia vieną ar kelias Mokėjimų įstatymo 34 straipsnyje nustatytas mokėtojo pareigas, susijusias su mokėjimo priemonėmis ir personalizuotais

saugumo duomenimis. Nurodyta mokėtojo paslaugų teikėjo atsakomybės už neautorizuotą mokėjimą sistema reiškia griežtąją mokėtojo paslaugų teikėjo atsakomybę už atliktas neautorizuotas mokėjimo operacijas, t. y. atsakomybę be kaltės. Kita vertus, mokėtojo paslaugų teikėjo atsakomybė be kaltės neeliminuoja paties mokėtojo pareigos elgtis rūpestingai ir atsakingai. Todėl tuo atveju, jei mokėtojas elgiasi nesąžiningai arba tyčia ar dėl didelio neatsargumo pažeidžia įstatyme jam nustatytas pareigas, paslaugos teikėjas yra atleidžiamas nuo atsakomybės. Ne bet kokių mokėtojo pareigų nevykdymas yra pagrindas atleisti mokėtojo paslaugos teikėją nuo atsakomybės, o būtent Mokėjimų įstatymo 34 straipsnyje nustatytų mokėtojo pareigų, kurios susijusios su mokėjimo priemonėmis ir personalizuotais saugumo duomenimis, be to, paprastas mokėtojo neatsargumas nėra laikomas mokėtojo paslaugos teikėjo atleidimo nuo atsakomybės sąlyga.

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas yra išaiškinęs, kad didelis neatsargumas pasireiškia neprotingu arba išskirtiniu rūpestingumo nebuvimu, kai asmuo nėra tiek rūpestingas, kiek akivaizdžiai būtina esamomis aplinkybėmis. Didelis mokėtojo neatsargumas gali būti konstatuojamas tik tuomet, jei mokėtojas elgėsi labai nerūpestingai. Kad mokėtojas elgėsi labai nerūpestingai, turi įrodyti mokėjimo paslaugų teikėjas, pateikdamas konkrečius tokį elgesį pagrindžiančius įrodymus. Ši įrodinėjimo našta negali būti perkelta mokėtojui.

Dėl mokėtojo neatsargumo laipsnio vertinimo, pagrindinių jo kriterijų ir glaudaus ryšio su ginčo byloje nustatytų individualių specifinių aplinkybių visuma Lietuvos bankas yra ne kartą plačiau pasisakęs savo ginčų nagrinėjimo praktikoje, todėl šiame sprendime bus pasisakoma tik šiai konkrečiai ginčo bylai aktualiais aspektais.

Bylos duomenimis, pareiškėjas su banku yra sudaręs mokėjimo paslaugų teikimo sutartį. Mokėjimo operacijos patvirtinimo būdai aptarti Sąlygose. Sąlygų 13 punkte nustatyta, kad „mokėjimus atlikti ir išgryninti pinigų taip pat galite naudodamiesi „Revolut" kortele. Tai galite padaryti įvesdami savo „Revolut" kortelės duomenis (kortelės numerį, galiojimo datą ir CVC numerį) arba PIN kodą. Sutikimą atlikti mokėjimus savo „Revolut" kortele taip pat duodate: pateikdami „Revolut" kortelės numerį ir kitą informaciją prekybininkui ar paslaugų teikėjui ir patvirtindami šį mokėjimą naudojant „3D Secure" metodą." Sąlygų 8 punkte nurodyta: „Mes darome viską, kas įmanoma, kad jūsų pinigai būtų saugūs. Prašome jūsų daryti tą patį ir saugoti savo saugumo duomenis bei „Revolut" kortelę. Tai reiškia, kad neturėtumėte laikyti savo saugumo duomenų šalia „Revolut" kortelės ir turėtumėte juos užmaskuoti arba apsaugoti, jei juos užsirašote arba saugote. Nesidalykite savo saugumo duomenimis su niekuo, išskyrus atviros bankininkystė teikėją arba trečiąją šalį, kuri veikia pagal reguliavimo reikalavimus."

Įvertinus pirmiau minėtą teisinį reglamentavimą, sprendžiant, ar banko atsisakymas grąžinti pareiškėjui ginčijamo mokėjimo sumą laikytinas pagrįstu, būtina įvertinti, ar pareiškėjo elgesys vertintinas kaip didelis neatsargumas, dėl kurio su ginčijamo mokėjimo įvykdymu atsiradę nuostoliai, kaip nustatyta Mokėjimų įstatymo 39 straipsnio 3 dalyje, tektų pačiam pareiškėjui.

Banko vertinimu, pareiškėjas nuostolius dėl ginčijamo mokėjimo patyrė, nes patikėjo trečiojo asmens pateikta informacija, neįsitikinęs informacijos patikimumu ir autentiškumu perdavė savo kortelės duomenis ir patvirtino ginčijamą mokėjimą naudodamasis „3D Secure" metodu.

Lietuvos bankas, siekdamas nustatyti, ar pareiškėjo elgesys šiuo atveju gali būti laikomas dideliu neatsargumu, vertino pareiškėjo elgesį pasitikint trečiojo asmens nurodyta informacija, perduodant kortelės duomenis trečiajam asmeniui bei patvirtinant atliekamus veiksmus „3D Secure" metodu, taip pat banko veiksmus, kurių jis prevenciškai ėmėsi ir imasi tam, kad supažindintų pareiškėją su sukčiavimo elektroninėje erdvėje rizikomis bei tapatybės patvirtinimo priemonės saugaus naudojimo, personalizuotų saugumo žymenų suvedimo ir atskleidimo reikšme bei teisinėmis pasekmėmis. Vertinant pareiškėjo elgesį, svarbu nustatyti aplinkybes, kuriomis jis buvo įtikintas atskleisti mokėjimo priemonės duomenis ir atlikti veiksmus, sudariusius sąlygas inicijuoti ginčijamą mokėjimą. Lietuvos bankas, įvertinęs pareiškėjo kreipimesi, banko atsiliepime ir kartu su šiais dokumentais pateiktuose duomenyse nurodytas aplinkybes, nustatė, kad pareiškėjas tretiesiems asmenims, apsimetusiems banko atstovais, pateikė savo mokėjimo kortelės duomenis ir patvirtino ginčijamą mokėjimą.

Kaip minėta, Mokėjimų įstatymo 34 straipsnyje reglamentuojama viena iš mokėjimo paslaugų vartotojo, turinčio teisę naudotis mokėjimo priemone, pareigų – naudotis mokėjimo priemone pagal mokėjimo priemonės išdavimą ir naudojimą reglamentuojančias sąlygas. To paties straipsnio 2 dalyje nurodyta, kad mokėjimo paslaugų vartotojas, gavęs mokėjimo priemonę, privalo imtis veiksmų, kad būtų apsaugoti personalizuoti saugumo duomenys. Atsižvelgiant į tai,

pareiškėjo elgesys būtų laikomas kaip atitinkantis mokėjimo priemonės išdavimą ir naudojimą reglamentuojančias sąlygas, jei būtų nustatyta, jog pareiškėjas ėmėsi pakankamų veiksmų (arba priešingai – nustačius, kad nuo tam tikrų veiksmų susilaikė) tam, kad jam banko išduotų mokėjimo priemonių personalizuotų saugumo duomenų, įgalinančių inicijuoti ir tvirtinti mokėjimus, konfidencialumas būtų tinkamai užtikrintas, o jam banko išduota mokėjimo priemonė būtų naudojama šalių sutartinius santykius reglamentuojančių dokumentų nustatyta tvarka bei sąlygomis. Nors trečiasis asmuo galėjo sudaryti pirminį įspūdį, kad yra banko atstovas, pareiškėjas, prieš pateikdamas savo mokėjimo kortelės duomenis ir atlikdamas šio asmens nurodytus veiksmus, nesiėmė veiksmų pateiktos informacijos patikimumui patikrinti. Bankas nurodė, kad, prieš pareiškėjui patvirtinant ginčijamą mokėjimą „3D Secure" metodu, buvo parodyta informacija apie tvirtinamą mokėjimo operaciją – nurodyta mokėjimo suma ir lėšų gavėjas. Taigi, pareiškėjas turėjo galimybę susipažinti su informacija, iš kurios buvo galima suprasti, kad tvirtinamas veiksmas yra susijęs su konkrečios mokėjimo operacijos atlikimu. Nepaisydamas parodytos informacijos, pareiškėjas ginčijamą mokėjimą patvirtino. Papildomai pažymėtina, kad bankas savo oficialioje interneto svetainėje skelbia informaciją apie teisėtus būdus, kuriais jis gali susisiekti su klientais: *How to know it's really Revolut calling | Revolut Lietuva*.

Lietuvos banko vertinimu, pareiškėjas galėjo išvengti ginčijamo mokėjimo operacijos įvykdymo, jeigu būtų kritiškai įvertinęs jam pateiktus nurodymus ir susilaikęs nuo veiksmų su savo mokėjimo priemone. Pareiškėjas turėjo galimybę suprasti, kad jo prašoma atlikti veiksmus, kuriais patvirtinamas mokėjimo operacijos įvykdymas. Tačiau jis kritiškai neįvertino nei aplinkybės, kad buvo prašomas patvirtinti mokėjimo operaciją, nors pats teigia, jog nesiekė, kad lėšos būtų pervestos iš jo banko sąskaitos, nei to, kad tariami banko atstovai su juo susisiekė neoficialiu komunikacijos kanalu, ir vykdė trečiųjų asmenų nurodymus.

Taigi, įvertinus ginčo byloje turimus duomenis ir ginčo šalių paaiškinimus apie mokėjimo operacijų įvykdymo aplinkybes, galima teigti, kad pareiškėjas mokėjimo priemone naudojosi nesilaikydamas mokėjimo priemonės išdavimą ir naudojimą reglamentuojančių sąlygų ir neįvykdė Mokėjimų įstatymo 34 straipsnyje reglamentuojamų mokėjimo paslaugų vartotojo, turinčio teisę naudotis mokėjimo priemone, pareigų.

Mokėjimų įstatymo 39 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad mokėtojui tenka visi dėl neautorizuotų mokėjimo operacijų atsiradę nuostoliai, jeigu jis juos patyrė veikdamas nesąžiningai arba tyčia ar dėl didelio neatsargumo neįvykdęs vienos ar kelių šio įstatymo 34 straipsnyje nustatytų pareigų.

2) Dėl atsisakymo pradėti lėšų grąžinimo procedūrą

Pareiškėjas kreipimesi į Lietuvos banką nurodė, kad kreipėsi į banką dėl lėšų grąžinimo procedūros inicijavimo, ir kelią klausimą, ar banko sprendimas atsisakyti inicijuoti lėšų grąžinimo procedūrą yra pagrįstas.

Pažymėtina, kad nei Lietuvos Respublikos, nei Europos Sąjungos teisės aktai nereglamentuoja, kokiomis sąlygomis turi būti vykdoma lėšų grąžinimo pagal *Visa* taisykles procedūra, taigi, banko veiksmus, ginčijant *Visa* organizacijos prekės ženklo mokėjimo kortelėmis atliktas mokėjimo operacijas, reglamentuoja *Visa* taisyklės, kuriose nustatyti konkretūs lėšų grąžinimo procedūros taikymo pagrindai, jų taikymo sąlygos ir tvarka.

Bankas, kaip kortelės leidėjas, pagal *Visa* taisykles vykdomame lėšų grąžinimo procese veikia kaip tarpininkas tarp kortelės turėtojo ir prekybininko, kuriam atliekamas mokėjimas. Kortelės leidėjas turi ne tik teisę inicijuoti ir vykdyti lėšų grąžinimo procesus, tačiau turi ir pareigą veikti, griežtai laikantis *Visa* taisyklių nuostatų.

Visa taisyklių 699 psl. nurodyta, kad operacijų mokėjimo kortele negalima ginčyti kaip atliktų neteisėtai, t. y. be kortelės turėtojo žinios (angl. *Fraud*), jeigu vartotojas dalyvauja mokėjimo operacijoje ir (ar) duoda leidimą atlikti mokėjimo operaciją. Banko pateikti įrodymai – sistemų duomenys, rodo, kad ginčijamas mokėjimas kortele buvo sėkmingai atliktas ir patvirtintas pačio pareiškėjo, naudojant „3D Secure" metodą. Taigi, šiuo pagrindu bankas pagrįstai turėjo atmesti tokį prašymą, nes ginčijamas mokėjimas buvo tinkamai patvirtintas paties pareiškėjo.

Įvertinęs surinktą informaciją, Lietuvos bankas nenustatė pagrindo konstatuoti, kad bankas pareiškėjo atžvilgiu netinkamai taikė ir (arba) aiškino *Visa* taisykles ir jose apibrėžtus ribojimus, todėl daro išvadą, kad banko priimtas sprendimas netenkinti lėšų grąžinimo prašymo, pateikto vadovaujantis *Visa* taisyklėmis, yra pagrįstas.

3) Dėl banke laikomų pareiškėjo lėšų saugumo

Kaip minėta, nagrinėdamas ginčus Lietuvos bankas neatlieka patikrinimų tam, kad nustatytų, ar nebuvo pažeisti finansų įstaigų veiklai keliami teisės aktų reikalavimai. Lietuvos bankas remiasi ginčo šalių pateiktais konkrečiais įrodymais, kurių pagrindu priima sprendimą.

Vien tik pareiškėjo teiginiai, kad banko taikytos klientų lėšų apsaugos priemonės buvo nepakankamos ir (ar) neatitinkančios teisės aktų reikalavimų ir būtent tai galėjo nulemti, kad pareiškėjas dėl mokėjimo operacijų įvykdymo patyrė nuostolių, nėra pagrindas vertinti, kad bankas įvykdydamas mokėjimo operacijas pažeidė jo veiklą reglamentuojančių teisės aktų reikalavimus.

Duomenų, kad bankas būtų nevykdęs ar netinkamai vykdęs finansų rinką reglamentuojančių teisės aktų reikalavimus ir (ar) nesiėmęs priemonių užtikrinti savo klientų, įskaitant pareiškėjo, banke laikomų lėšų saugumo, nagrinėjant ginčą nenustatyta.

Išvada

Nenustačius pagrindo tenkinti pareiškėjo reikalavimo bankui dėl ginčijamo mokėjimo sumos grąžinimo (atlyginimo), pareiškėjo reikalavimas atmestinas.

Šiame sprendime dėl esminių šalių išdėstytų argumentų ir nurodytų aplinkybių pasisakyta. Kiti šalių argumentai ir (arba) nurodytos aplinkybės neturi esminės reikšmės Lietuvos banko sprendimo teisėtumui ir pagrįstumui, todėl dėl jų Lietuvos bankas plačiau nepasisako. Lietuvos banko pareiga priimti motyvuotą sprendimą neturėtų būti suprantama kaip reikalavimas detaliai atsakyti į kiekvieną šalių argumentą ir (ar) teiginį[2].

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo XX reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl tapataus ginčo dalyko kreiptis į teismą įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio Lietuvos banko sprendimo apskundimu. Ginčo šalys turi pareigą pranešti Lietuvos bankui, jeigu viena iš ginčo šalių pareiškia ieškinį bendrosios kompetencijos teismui, prašydama nagrinėti tapatų ginčą iš esmės.

Direktorius Arūnas Raišutis

[2] Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2010 m. spalio 5 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-382/2010; 2010 m. gruodžio 20 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-536/2010 ir kt.